

være kommen tilbage dervfra. Hvad der nærmest foreligger, det er jo dog kun Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil driste sig til i Løbet af omtrent 2 Aar at anvende en Sum af $2\frac{1}{2}$ Million, om man vil driste sig til at bebyndige Regjeringen til at slutte Contracter, som ville forpligte Statskassen med et Beløb af $2\frac{1}{2}$ Million i Løbet af 2 eller 3 Aar. Dette er egentligt det store Spørgsmaal, der foreligger. Selv om man virkelig i 1861 gyste ved Tanken om de 16 Millioner, der da skulde bringes tilveie, saa forekommer det mig i alt Fald ikke, at denne Gysten nu er paa sit rette Sted. Vi ere dog virkelig blevne vantte til at see paa Millionerne med noget andre Vane end tidligere; vi ere blevne vantte til at have en noget større Tillid til os selv, end vi havde i 1861. Et Vidnesbyrd om den ringe Tillid, som vi dengang havde til vore egne Pengeskræfter, var netop, at vi vilde betale Jernbaneanlægene med et Betalingsmiddel, som man troede, at Fremmede vilde modtage, medens vi ikke dristede os til at gjøre Regning paa, at vore egne Skræfter vilde være tilstrækkelige dertil. Jeg troer, at ogsaa paa dette Punkt har Tiden lært os ikke saa lidt. — Det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Bloug) advarede os mod at svække vor Credit ved at forpligte os til for store og omfattende Arbejder. Jeg vil netop advare mod at svække vor Credit ved ikke at foretage saadanne Arbejder. Det forekommer mig, at, hvor rigtigt det end er — idetmindste staaer det for mig som ubetinget rigtigt —, at man i dybeste Fred indretter sit Forsvarsvæsen, som om Krigen stod for Døren, saa er det dog ikke mindre ubetinget rigtigt, naar man skal tage Beslutning om fredelige Foretagender, der kunne fremme Landets Udvikling, da at tage denne sin Beslutning, som om Freden skulde være evigt. Jeg troer, at man, ved ikke at driste sig til at gjøre dette, just svækker sin Credit, og, hvad man fremfor Alt svækker, det er Tilliden til sine egne Skræfter.

Det gjorde mig ondt at høre det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Bloug) bemærke, at Udsigterne for Esbjerg Havn vare daarlige. Spørgsmaalet foreligger vel ikke allerede nu, men jeg maa dog i Modsetning til det ærede

Medlem udtale den Formening, at Udsigterne til Esbjerg Havns Tilveiebringelse ere meget gode, og at jeg ikke troer, at der er nogen Udsigt til, at Veseilingen af Esbjerg Havn vil blive vanskeligere end nu. Jeg troer, at man om et Seilløb, som har holdt sig i Aarhundrederes Løb, og som i den Tid bestandigt har tilstedet Afgang for Skibe af samme Dybtgaaende, dog vel tør forudsætte, at det, eftersom der ikke er traadt nye Naturbegivenheder imellem, ogsaa fremdeles vil holde sig. For at det ærede Medlems Frygt for, at Dybden i hiint Seilløb vil aftage, skulde være begrundet, maatte det ærede Medlem jo kunne være fuldstændigt vis paa, at de af ham omtalte Dybdemaalinge fra for 25 Aar tilbage vare foretagne med den samme Grad af Nøjagtighed og vare ligesaa rigtige som de, der senest ere foretagne, men en saadan Sikkerhed troer jeg, at det er umuligt at bringe tilveie. Igeoverfor de paaberaabte Tal paa et Søfort staae de Omkringboendes og navnlig de Søfarendes Vidnesbyrd, at Løbet i alle disse 25 Aar og endnu længere tilbage stadigt har haft den samme Dybde, og, naar jeg har Valget imellem, hvad jeg skal troe paa i dette Tilfælde, saa maa jeg tilstaae, at jeg ubetinget troer paa det Sidste. — Muligheden for at tilveiebringe en Havn ved Ringkjøbing skal jeg ikke bestride, men at den i alt Fald vilde blive særdeles kostbar, sammenlignet med Esbjerg Havn, derom troer jeg ikke, at der er Stygge af Tvivl, og, dersom man for Esbjergs Vedkommende tvivler om, at Dybdeforholdene ville vedligeholde sig, saa troer jeg, at man derimod baade med Hensyn til en Havn ved Ringkjøbing og overhovedet med Hensyn til alle Havne paa den aabne Vestkyst er berettiget til at opfaste ligesaa stærke og ligesaa velgrundede Tvivl, om Havneværkerne overhovedet ville kunne staae sig, og det Sidste turde dog være endnu uheldigere end det Første, thi, hvor uheldigt det end kan være, at Indløbet til en Havn forsaender, saa stæer det for det Første ikke paa een Gang, og for det Andet er der da ogsaa Midler derimod; men, naar et Havneanlæg ud imod det vilde Hav mislykkes paa Grund af, at Havet er stærkere end Mennestehaand, da er hele Arbejdet spildt. Jeg maa tilstaae,